

DOMOVINA

Izhaja 5., 15. in 25. dan vsakega meseca. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrsté. Volja za celo leto 2 glđ., za pol leta 1 glđ., za četrť leta 50 kr. Naročnina naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Slovenci in nemščina.

II.

Da ima nemščina v javnem življenju po slovenskih deželah, to je, pri c. kr. in drugih uradih, še vedno toliko veljave, to ni samo naša krivda, kar se pa tiče veljave, katero ima nemščina po naših deželah tudi v privatnem življenju, v privatnem in društvenem občevanju, to pa smo krivi edino le mi Slovenci sami, ali prav za prav ne vsi Slovenci, nego samo oni, ki se štejejo za olikane, in ti so poklicani biti voditelji našega naroda. Ravno oni, kateri bi prvo temu narodu morali biti vzgled, kako res treba ljubiti in spoštovati slovenski jezik, mu dajejo prevelikrat jako slab izgled, rabeč nemščino v svoji družini, in sploh v svojem občevanju.

Nekterim, posebno starejšim izmej njih sicer tega ne moremo zelo zameriti. Dorasli so v dobi, ko je v vsem javnem življenju in v vseh boljših krogih po naših deželah vladala izključno le nemščina. Takrat ni bilo še niti slovenskih knjig, niti slovenskih šol, tudi večjih časopisov še nismo imeli, take, da si res ni mogel pridobiti skoro nikake olike, kdor se ni poprej naučil nemški. Tudi vsi naši starejši narodnjaki olikali so se na podlagi nemščine, zato je mnogim skoro laglje izražati svoje misli nemško nego slovenski. Zato jim ne smemo zameriti ravno vsake nemške besede, a vendar pa tudi njim ne moremo odpustiti, ako le preveč zanemarjajo slovensčino in rabijo nemščino. Mnogi izmej njih

celo v svoji družini govore nemški, tako, da se njihovi otroci poprej nauče nemščine nego slovensčine, da, nekterih otroci se sploh slovensčine nikoli ne nauče. Takih mož nikakor ne moremo prištevati narodnim Slovencem, naj bodo še tako odlični, naj še tako navdušeno govore pri shodih in banketih, kajti, kdor v svoji rodovini ni Slovenec, tudi v javnosti ne more biti narodnjak, temveč se takega le dela iz dobičkarije ali iz častihlepnosti ali pa iz kakega drugega vzroka. Kdo pa bi pač takemu človeku mogel verjeti, da ima srce za slovenski narod, ako dopušča, da se njegovi otroci vzgajajo v jeziku in duhu ptujega naroda. Najubornejši gorjanski kmet, kateri niti ne ve, da je Slovenec in da sploh živi slovenski narod, pa svoje otroke vzgaja v slovenskem jeziku, koristi slovenskemu narodu več, kakor najodličnejši „rodoljub“, kateri je pustil in zakrivil, da so se njegovi otroci očitujili slovenskemu narodu. Še bolj neodpustno pa je ravnanje nekterih boljših olikancev, kateri se tudi prištevajo Slovencem, pa govore skoro izključno le nemški, celo takrat, keđer občujejo s Slovenci. Oni se ne morejo izgovarjati, da niso imeli prilike izobraziti se v slovensčini. Dandanes imamo dovolj slovenskih knjig in časopisov vsake vrste, tudi v šolah se podučuje slovenski jezik, tako, da že lahko rečemo, da naša olika ni več popolnoma odvisna od znanja nemščine. Sedaj si po naših krajih človek lahko pridobi splošno izobrazbo na podlagi same slovensčine, in ravno to je najveselejši dokaz našega narod-

nega napredka, da ima vsak Slovenec čedalje več prilike napredovati v znanju in oliki, ako tudi ne zna drugega jezika razun svojega. In res nahajamo mej našim kmečkim ljudstvom, pa tudi mej obrtniki, čedalje več, posebno mlajših mož, kateri ne znajo nemščine, a vendar so si pridobili precej naobrazbe s tem, da so pridno čitali slovenske knjige in časopise. Zato je podpiranje naše slovenske literature najboljše sredstvo, da iztisnemo nemščino iz našega društvenega in privatnega življenja. Čim več bodemo imeli naših knjig in čem boljši bodo naši časopisi, tem manje bode treba zatekati se k nemščini. Ob enem pa moramo tudi mi vsi in vsak posamezni izmed nas gledati na to, da nemščine ne rabimo niti v pismu niti v besedi nikjer, kjer ni ravno neobhodno potrebno. V mejsebojnem občevanju bi se nemška beseda mej nami nikoli ne smela slišati. Zgledovati bi se morali v tem oziru na Čehih in Madjarih. Tudi mej njimi je bila nemščina globoko ukoreninjena, tudi v mnogih njihovih krajih se je še v nedavnih časih govorilo več nemški nego češki ali madjarski. A z brezobzirno doslednostjo so tekom let Čehi in Madjari iztrebili nemščino iz svojega občevanja, in sedaj se tudi v najbolj fini češki ali madjarski družbi le redko sliši nemška beseda. In ravno vsled takega odločnega in brezobzirnega postopanja pomnožil se je ugled in upliv obeh narodnostij, ravno zaradi te odločnosti in brezobzirnosti, so jih sami Nemci začeli mnogo bolj spoštovati. Mi Slovenci smo vse pre-

LISTEK.

Molviški huzar.

(Poslovenil N. M.)

Zvečer po bitvi pri Molvicu (10. aprila, leta 1741.) stal je nek mlad huzar, doma in Hesenškega, na straži; bil je sin nekega mestnega godca in se je odločil za vojaški stan sam, ne prisiljen. Na bojišču najde hudo ranjenega avstrijskega častnika, koji ga prosi nujno, naj ga hitro umori in tako reši bolečin.

„Prijatelj“, pravi huzar, „tega ne morem storiti in tudi storil ne bom, pač pa bom naredil s tabo tako, kakor bi gotovo tudi ti z mano, ko bi bil jaz v ljutem boji ranjen, kakor ti, in bi bil našel ti mene tukaj brez pomoči. Ponesem te v vojaško bolnišnico, tamkaj ti bode pomoč in postrožba, in upam da ozdraviš.“

To rekši razjaha huzar, dvigne sovražnega častnika z velikim trudom na konja in odvede le-tega počasi v bližnjo vas, kjer je bila bolnišnica za vojake. V vasi prepusti ranjenega častnika najimenitnejšemu zdravniku in poprašuje vsak dan, dokler je v isti vasi na straži, kako se počuti njegov ranjenec.

Vsled dobre zdravniške pomoči okreva mladi častnik prav kmalu. Ko se je moral huzar čez nekaj tednov ločiti od tega kraja, ponudi mu častnik ves svoj denar in vse svoje dragocenosti.

„Vse moje bogatstvo je itak že tvoje“, pravi častnik, „zakaj po bojni šegi si imel pravico, svojemu jetniku vzeti vse in spraviti v svoj žep.“

Huzarju so se lesketale svetle solze v očesu, ko se mu je bilo ločiti od svojega rešenca; prsrčno se je veselil njegovega ozdravljenja, a branil se je odločno, vzeti od njega kako darilo.

Naposled po dolgem upiranju sprejel je vendar le — nagovarjal ga je k temu zlasti zdravnik — od častnika zlato uro za spomin in se potem ločil od njega, želeč mu najboljšo bodočnost. To uro je nosil huzar zmiraj pri sebi in ohranil jo je v vseh nevarnostih bojnega življenja, dasi je bil dvakrat v boji ranjen.

Po sklenjenem miru v Draždanih (25. decembra, leta 1745.), poslovi se huzar od vojaškega stanu in se vrne v svojo domovino. Tekom bojnih let umrl mu je doma oče; torej mu ni bilo ostati v domači hiši in iskal je službe po hišah visoke gospode.

Tu in tam se mu je godila slaba; moral je marsikaj pogrešati, čemur je bil prej vajen, pa pridnost in zvestova v službi pomogli sta mu vselej.

Svojo ljubo uro je hotel ohraniti v vseh razmerah svojega življenja, bila mu je najdražje imetje, in marsikateri vesel in drag spomin vzbujal se je z nova v njegovih prsih, ko je ugleđoval svojo uro.

Na Badenskem je služil pozneje nekega avstrijskega generala, s katerim je čez precej časa prišel na Dunaj. Tukaj umrje general kmalu; na smrtni postelji pa še priporoči zve-

stega in zanesljivega huzarja svojemu prijatelju, nekemu bogatemu knezu. Ta ga je isto tako hotel imeti pri sebi za slugo, in to tem raje, ker je slišal, da siromašni mož prav dobro igra na piščalko.

Knez je imel namreč za časa poletnega bivanja na svojih posestvih domačo godbo, h kateri je sprejemal svoje sluge, večje vsaj nekoliko godbe. Ko je čez teden dni imel bivši huzar prvokrat z osebo svojega gospodarja opravka, vzbudile so poteze njegovega obraza gospodovo pozornost; ko ga le-ta nekaj časa tiho opazuje, uprašga ga, ali je bil v prejšnjih časih kedaj v vojakah; in ko mu bivši huzar odgovori, da je bil vojak, vprašga ga knez, ali je on po bitvi pri Molvicu spravil nekega hudo ranjenega avstrijskega častnika v vojaško bolnišnico? Huzar potrđi vse, imenuje celo kraj, kjer je bila tista bolnišnica, ter potegne iz žepa zlato uro, rekoč: „Ta-le drag spomin hvaležnosti častnikove nosim vedno in pvsod s sabo in upam ga hraniti dokler bom živel.“

Na to ga knez prsrčno objame, imenuje ga rešitelja svojega življenja, vede ga v družinsko sobano in ga predstavi tamkaj svoji knežji materi, ravno navzoči svakinji in drugim sorodnikom, poleg pa glasno povdarja in hvali plemenitost vrlega moža.

Huzar je še isti dan slekel službeno opravo, knez pa mu je podaril svojo pristavo in ravnal je z njim odslej pred celim svetom, kakor s prijateljem, in cenil ga je, kakor ceni prijatelj prijatelja. —

mehki, preveč se bojimo, da ne bi morebiti koga razžalili. Ako je 10 „olikanih“ Slovencev v družbi in 1 Nемеc, in ako tudi oni Nемеc dobro ali vsaj za silo razume slovenski, se že govori nemški, češ, da nas Nемеc ne bode držal za neuljudne in neomikane. S takim postopanjem se samo smešimo. Kdor biva v naši zemlji naj govori po naše, in ako ne zna, naj se nauči. Ako naš jezik odločno in dosledno rabimo tudi v pričo Nemcev in v občevanju z Nemci bivajočimi na naši zemlji, bodo res morebiti ti nekaj časa nekako čudno gledali, ker tega ravno niso vajeni, ali pametnejši izmed njih bodo opravičenost našega postopanja kmalu spoznali, ter nam bodo še celo hvaležni, ker jih na ta način nekako indirektno prisilimo, da se našega jezika bolje nauče. Mnogi, kateri vselej še ne poznajo našega jezika ter vsled tega tudi ne razumejo, našega narodnega gibanja, se nam vsled tega mnogo bolj približajo, ter nam morebiti celo postanejo prijatelji. Na vsak način pa se tudi pri onih, kateri bi našega postopanja ne bi hoteli razumeti, kmalu poleže prvo razburjenje, v kratkem se pomirijo in navadijo. Prav lep izgled imamo v tem oziru v samem Celji. Malo let je še tega, da so slovenski odvetniki z obzira na svoje nemške tovariše in na nemške gospode sodnike pri okrajnem in okrožnem sodišču celo med seboj govorili vedno le nemški. Nazadnje pa so venderle izprevideli, da to ne gre, da pri tem trpi narodna stvar, ter začeli vsaj mej seboj rabiti le slovenski jezik. Res so se nekako spogledali nemški gospodje odvetniki in sodniki, ko so zaslišali slovenske besede. Nekaj časa so se vsled tega celo nekako držali, kakor bi jih to žalilo, ali v kratkem so se tega popolnoma privadili, celo slovenske izjave in slovenski zapisniki jih več ne srdijo, pač pa so prišli do spoznanja, da tudi oni ne morejo shajati brez slovenščine, ter ne sprejemajo več v svoje pisarne odvetniških kandidatov, ki niso zmožni tudi slovenščine. In nekterim od teh „nemških“ odvetnikov je najbrž na tihem celo jako prav, da se je stvar tako razvila, namreč onim, ki so se še doma v rojstni hiši od svojih mater naučili slovenščine, kajti sedaj imajo mnogo lažje stališče, nego oni res nemški odvetniki, kateri se še le sedaj na starost morajo učiti slovenščine. In tako, kakor v tem slučaju, zgodilo se bode povsod, ako bomo dosledno tudi mi sami dajali našemu jeziku ono čast ktera mu gre, ako se ga o nobeni priliki ne bomo sramovali, ako ga bomo vedno in izključljivo rabili v svojih družinah in v svojih društvih, ne ozirajoč se na to, kaj bi mogli reči naši nasprotniki.

Zadnja ljudska štetev in naša mesta.

Našemu narodu se povsod slaba godi, kjer se delijo kake pravice, kjer so pa dolžnosti — davek v krvi in denarju — tam mu ne priznajo nikakor in nikoli, kajti Slovenec sicer mora v istem času in ravno tako in še natančneje izpolnjevati svoje državljanske dolžnosti, kakor Nемеc in Italijan, toda plačilo za to dobi vsikdar še le zadnji in predostokrat še mu ga niti ne izplačajo. Zadovoljen mora biti, da še živi!

Da, krivica se nam je godila celih tisoč let in se nam godi še dandanes. Kaže se povsod, torej tudi v zadnji ljudski štetvi. Jako zanimivi in zajedno podučni v tem oziru za nas Slovence so rezultati ljudske štetve od l. 1890., katere nam podaje „Specijalni repertorij krajev na Štajerskem“, izdan od c. kr. centralne statistične komisije na Dunaji.

Pri naših južnoštajerskih mestih, uštevši glavno mesto Gradec, kaže se nam po tem repertoriju naslednje narodnostno razmerje:

	Skupno prebivalstvo	Občevalni jezik	
		nemški	slovenski
Gradec	112069	100108	1205
Maribor	19898	15950	2653
Celje	6264	4452	1577
Ptuj	3924	2630	621
Sl. Bistrica	1306	1180	94
Ormož	948	529	347
Brežice	1058	634	362
Sl. Gradec	982	745	223
Radgona	2593	2073	115

Kaj porečeš k tem številkam? Ali so izraz pravičnega postopanja proti nam Slovincem? Številke same nam povedo, da ne, ker so povsod gledé na naš narod premajhne. Če kje, tu so jo pogodili nemški liberalci, ti zagrizeni naši sovražniki, s svojim občevalnim jezikom, ki se v teoriji pri njih sicer imenuje občevalni jezik, v praksi pa nikdar drugače nego materni jezik ali narodnost.

Po tej, za Slovence skrajno nezanesljivi štetvi, je torej v glavnem mestu Štajerske, v Gradcu, le 1205 Slovencev, dasi jih je v resnici najmanj 15000. Ko bi se štel po maternem jeziku, bi se gotovo marsikater gospodar spomnil slovenskega maternega jezika svojih služabnikov in najemnikov, marsikater zaspani Slovenec bi se še zapisal za Slovence, toda po občevalnem jeziku morajo seveda vsi v nemški koš. V Gradcu prebivajo skoro že v vsaki tretji hiši tudi Slovenci, koliko je hlapcev in dekel, obrtnikov in delavcev slovenskih! Toda če na Dunaji, kjer prebiva čez 300.000 Čehov, ki so bolj zavedni in vse drugače organizovani, niso jih našli več nego 67.000, tedaj se nam ravno ni čuditi, ako je uradnih Slovencev v Gradcu le 1205, v Mariboru le 2653 itd.

Te zgoraj navedene številke nam potemtakem nikakor ne predstavljajo pravega števila slovenskega prebivalstva po mestih. Ker pa se je ljudska štetev pri nas vršila pod nemškutarsko-liberalnim pritiskom, imajo navadne številke vendar tudi svoj pomen. Pričajo nam, da je v Gradcu 1205 Slovencev in sicer takih, ki se še zavedajo svoje narodnosti in svojega maternega jezika, ravno tako v Mariboru, Celji itd. Dasi-ravno so te številke majhne, vendar že na podlagi teh brezobzirno lahko zahtevamo svoje pravice, kakor so slovenske šole, dvojezični napisi itd. Ako se vzdignemo v vseh mestih in se dosledno vstrajno potegujemo za slovenske šole, prej ali slej gotovo kaj dosežemo. Dokler to ne bo mogoče, pa se naj s pomočjo naše šolske družbe začno snovati po naših mestih slovenske šole. Ne bodimo v tem oziru preveč mlačni, ponižni in skromni!

Da še Slovenci tako slabo stojimo po naših mestih, je deloma tudi naša lastna krivda. Mnogi slovenski olikanci se še sicer zavedajo, pa le za-se, a da bi kaj storili tudi za svoje brate, vzlasti za tiste, ki še tavajo v temi nevednosti in narodne nezavednosti, tega pa ne. Žalibog vzgled dajejo nam v tem oziru posebno mariborski in ptujski Slovenci. Seveda v Mariboru in Ptujju ni toliko delavne narodne inteligence na razpolago, kakor v Celji, zato pa bi ne smeli še tisti, ki lahko kaj storé, križem držati rok in mirno gledati, kako izgubljammo leto za letom vedno več svojih tal, kakor se to v resnici dogaja v Mariboru, kjer v bližnji okolici skokoma napreduje germanizem. Zato, rodoljubi, pozor!

Dovolj smo izgubili tekom stoletij. Kmetstvo naše ljudstvo se brez malih izjem že zaveda svoje slovenske narodnosti. Ne moremo pa tega reči o slovenskih prebivalcih naših mest in nekaterih trgov, vzlasti ne o obrtnikih in delavcih. Tu še čaka rodoljube dovolj dela. Naše narodne manjšine potrebujejo pred vsem dobre organizacije. Društveno življenje še ni povsod dovolj razvito. Čitalnice, ki so še pred kratkim časom bile naša edina ognjišča, dandanes že tudi več ne zadostujejo.

Sedaj živimo v dobi socialnih vprašanj, ki so postala vsled žalostnih — družabnih razmer uprav pereča. Socialni demokrati in njim podobni življi, ki hočejo ves družabni red spreobrniti, vero in narodnost pa vreči med staro šaro, se že pojavljajo tudi na Slovenskem. Zato je skrajni čas, da se ustanovijo tudi za slovenske delavce, katerih je po naših mestih mnogo, delavska društva in sicer katoliška, krščansko socialna, kar posebno povdarjam, ne pa brezbarvna ali socialdemokratiška, ki so za naše delavce silno nevarna v verskem in narodnem oziru. Naj nam bodo v krščansko-socialnem gibanju po naših mestih in trgih vzgled neustrašno delujoči dunajski krščanski socialisti, njim na čelu slavnoznan dr. Lueger. Pa tudi bratje na Kranjskem so nam lahko v vzgled, gledé na organizacijo delavcev.

V tem oziru bo treba kmalu začeti, da ne bo prepozno. Ako se bo priprosto prebivalstvo zavedalo svoje narodnosti in svojega jezika, ako bo prešinjeno katoliškim duhom, tedaj smemo upati, da se bo število Slovencev po naših mestih kmalu zdatno pomnožilo in sedaj nemškutarske trdnjave dobile sčasoma svoje prvotno slovensko lice. V to pomozí Bog in naša srčnost!

Celjske novice.

(Shod zaupnih mož) vseh slovenskih pokrajin, skliče narodna-napredna stranka v Ljubljani, na dan 27. t. m. v Ljubljano in se bodo za to v kratkem razposlala vabila, merodajnim možem po vsem Slovenskem. O tem shodu posvetovali so se tudi pretekli mesec v Mariboru zbrani štajerski slovenski državni in deželni poslanci in sklenili, udeležiti se tega shoda le takrat, ko bi obe slovenski stranki na Kranjskem skupno sodelovali, sicer pa, če skliče tak shod samo ta ali ona stranka, štajerski Slovenci iz lokalnih ozirov, oficijelno ne morejo prisostovati posvetovanju.

(Slovenske vspelednice v Celji) še sedaj ne dade spati vsenemškim duhovom. Nekako je že vse bilo bolj tiho, kar se oglasi — ne smejte se — graški občinski zastop, in zaropče širokoustno resolucijo, proti slovenskim vspelednicam — in to še le po smrti, kajti vlada je postavila že v proračun potrebno svoto. Graška občina pač ni imela s čim boljšim pečati se. Iz samega dolgega časa se je naposled, seveda morala spraviti na slovenske vspelednice. Vemo sicer, da ima graška občina mnogo boljsega gradiva za primerne sklepe; tako bi na priliko bilo dobro premišljevat, kako bi si nazaj pridobila tiste neštete stotisočake, ktere je z novim pokopališčem zapravila — po svoji nadutosti in lakomiselnosti. S svojim pokopališčem je hotela imenitno vdariti graške cerkvene oblasti ob nos, pa ji je spodletelo, da je vdarila sama sebe. Na njenem „liberalnem“ pokopališču pa so si zbrali svoj dom v krasnih liberalnih palačah, pobožni brati kapucini. To je voda za lažiliberalni mlin. Stotisočaki pa so šli nekam po Muri. Pa kaj to briga graške mestne očete, saj morajo njihovo „liberalno pamet“ plačevati Gračani! Pri velikem hrupu se rade žabe zbudé. Tako so se tudi po rabuki graških očetov zbudile žabe na Ptujju. Ptujski „Grmani“, kakor Orniki in Muršeci pač tudi hočejo reglati, saj je reglanje žabam naravni glas. In zaregljali so ptujski „Pragrmani“ v svojem žabjeku, pesem proti slovenskim šolam, da pomorejo celjskim napetežem do slavne zmage. Pa pregovor pravi: „Kdor z reglanjem pomaga, slabo pomaga!“

(Nekaj o napisih). Na Primorskem se je vzdignil celi upor. Gotovo mora biti vnebovpijoča krivica, ki je vzbudila toliko ogorčenost in toliko strasti drugače „državovzdržajočih“ laških slojev. In res strašanska krivica se je zgodila primorskim Lahom. Na sodiščih, pri katerih imajo tudi Slovenci iskati trdo svojo pravico, je vlada odredila poleg laškega — tudi slovenski napis, seveda na drugem pasterškem mestu. — In zaradi te muhe, ki še mušica ni, — celi upor; bode kdo vprašal in vprašal ne bo zastonj. Pa kaj hočete? Naša oblastva se branijo samoslovenskih in samočeških napisov, ker so proti ravnopravnosti. Samonemških in samoitalijanskih napisov pa nikdo ne preganja — ker niso proti ravnopravnosti. Pa včasih se že še najde kak minister, kateremu na gre v glavo, da bi to moralo biti belo kar je črno, kakor črnilo; in tedaj se prikaže iz za oblakov kos obraza pravice, ki pravi: Poleg nemških in laških napisov je treba tudi slovenskih, da vlada sama sebi ne bje v obraz. In tedaj porosi oblak pravice slovenski napis. Radovedni smo samo, kdaj bo nam rosilo ravnopravno vladno nebo slovenske napise tudi v Celji. Na naših sodiščih ga je treba, kakor ribi vode in sicer ne samo zunaj, ampak tudi znotraj po raznih oddelkih, da bo vsaj naš kmet mogel znati, kje se mu je oglasiti na dotično vabilo.

(Nemški in nemškutarski nevošljivci). Kako zavidni so nam Nemci, da bi Slovenci se okrepčali, če tudi oni pri tem nič škode ne trpé;

o tem smo se že večkrat prepričali. Nov dokaz grde nemške zavidnosti so nam pokazali velikonemški Gradčani in pritlikavski Nemci in nemškutarji v Ptuiju. Mestni zbor v Gradcu je namreč sklenil, prošnjo vložiti pri vladi zoper bodočo slovensko gimnazijo in pozvati še druga mesta, da isto storé, na kar so se ptujski „pristni“ Germani, z velikim germanskim županom pekornikom na čelu, tudi pridružili Gradčanom. Gradec je Slovencem vedno nevhvaležen in zaviden, čeravno je glavno mesto dežele, v kateri je 2/3 Slovencev, ki v lepšem delu prebivajo, kakor Nemci. Gradec, ki ima morda čez 30.000 Slovanov v svojem ozidju, med katerimi je znabiti tretjina Slovencev, je navzlic temu, da graški Slovani tako mirno živé in skoro vedno le nemško govore, strašno sovražen Slovanom in večkrat nekako sumljivo avstrijsko-lojalni. Radi tega naj bi graški Slovani pokazali, da Gradec ni izključno nemško mesto; naj bi se organizovali, društva snovali in tudi javno govorili v svojem jeziku. — Čudno, čudno je v Avstriji! Madjari, Italijani, Nemci imajo povsodi prednost, čeravno je njih avstrijska zvestoba prozorna, kakor pajčevina. Kdor temu ne verjame, naj le pokuka v „vahterco“, ki je o priliki isterskih izgredov zopet svetu povedala, da imajo Italijani in Nemci še zunaj Avstrije „svoj dom“. — fu!

(Da bode „Narodni dom“ v Celji) znamenita stavba, to smo že zdavno povedali. Nikdo pa se ni nadejal, da bode stavba že v prvem začetku vzbujala tako zanimanje. Ko so namreč začeli delavci z odkopavanjem in izvažanjem zemlje na stavbenem prostoru, trčili so zaporedoma na velike štirioglate oklesane kamne iz čistega mramorja. Ti kamni so tem znamenitejši, ker so na enem koncu izklesani v krasne okraske, ki so skoraj na vsakem kamnu drugačni. Znamenito je tudi to, da se v kamnih nahaja še vezilno železo, ki je ob koncih z svincem zalito, v kamene stene. Toliko se že zdaj lahko sodi, ali prav slutiti, da se nahajamo tukaj na razvalinah krasne rimljanske palače. Kamenje, ki se je dozdej izkopal, je delalo okrajek, ali napušč, in je kakor gre slutnja, slonelo na mogočnih stebrovih, ki so kakor navadno pri Rimljanih, bili tudi iz mramorja. Pri globokejšem odkopavanju se nam je tedaj nadejati še zanimivih in znamenitih razkritij. Kakor se je nadejati, se bodo te razkopine vzdale v stene „Narodnega doma“, ki bo potem takem nosil v sebi tudi zgodovinsko starinske znamenitosti. Vsakdo pritrudi, da se ponosno glasi stavek: Na rimljanskih razvalinah stavi Slovenec svoj „Narodni dom“.

(Izpred državnega sodišča). Deželni odbor štajerski daje za vzdrževanje okrajnih cest I. razreda, okrajnim odborom podpore do visokosti ene tretjine stroškov, za cestni posip in do polovice stroškov za mostove in druge objekte. Vsako leto se mora za to podporo posebej prositi in konečno mora se dokazati deželnemu odboru, kaj se je storilo, da isti nakaže izplačilo te podpore. Okrajni odbor v Šoštanju je prezrl za leti 1890 in 1891 skleniti, koj v nastopnem letu obračun in ko je pa sedaj na to pomoto prišel, deželni odbor ni hotel ostanka te podpore skup v znesku po 590 gld. 93. izplačati, rekoč, da vsled naredbe deželnega odbora od 6./1. 1877, št. 58 ni dopustno, da bi se podpora od katerega leta prenesla na prihodnje leto. Okrajni odbor šoštanjski pa ni hotel te podpore pustiti, ter je vložil zoper deželni odbor štajerski po dr. Ivanu Dečku v Celji tožbo na državno sodišče na Dunaju, ter je v tej pravdi tudi zmagal; kajti državno sodišče obsodilo je dne 25. oktobra t. l. deželni odbor štajerski, da mora plačati okrajnemu odboru šoštanjskemu vso zaostalo podporo po 590 gld. 93 kr. z zamudnimi obrestmi vred.

(Dr. Arthur Kautschitsch pogorel.) Človeku resnico povedi tako, kakor je, pa se mu gotovo zameriš. Tudi „izvrstni“ jurist dr. A. Kautschitsch bil je razžaljen, ne zato, ker so njegovi otroci upili: „Slovenen sollen krepiren“, pač pa zato, ker je to „Domovina“ ožigosala in povedala Kautschitschu, kako je to grdo, če otroci očeta, ki od Slovencev živi, na tak način zasramujejo iste. Zato vložil je Kautschitsch pri c. kr. okrožnem sodišču v Celji, tožbo proti uredniku D. Hribarju. Ker pa je preiskava dokazala istinitost

poročanja, bila je nadaljna preiskava ustavljena. No, očka Kautschitsch ali boste vzeli sedaj brezovko v roke in napisali na zadnice otrok, kako se imajo vesti, da ne bode treba jih učiti drugim in da bodo vredni vzgoje doktorja.

Spodnje-štajerske novice.

(Premembe pri č. duhovščini). Župnijo pri sv. Duhu v Ločah je dobil č. g. Ant. Lednik, župnik v Podsredi. Č. g. Ant. Mojžišek, do zdaj radi bolezní na dopustu, je zopet nastavljen za kaplana pri sv. Juriju na Ščavnici. Č. g. Martin Gaberc, kaplan v Vojniku, je dobil župnijo pri Kapeli blizu Brežic. Premeščeni so č. gg. kaplani: V. Vogrinec iz Kozjega v Podsredo (za provizorja), A. Kokolj z Vidma v Kozje, J. Kržišnik iz Rajhenburga v Vojnik in Fr. Valenko iz Kapel v Rajhenburg.

(Davkar) v Slovenski Bistrici, g. J. Eisenbach, je imenovan glavnim davk. kontrolorjem v Mariboru, od koder je kontrolor g. Fr. Mavrič premeščen k davkarji v Celji.

(Novo šolsko poslopje) se bode stavilo v Črešencah pri Vojniku za 6450 gld. Kdor želi to stavbo prevzeti, udeleži naj se dražbe 19. t. m. dopoldne ob 10. uri v ondotni šoli.

(Živinska bolezen). V Roginski gorici in Zibiki pri Šmarji je nekoliko bolezní med govejo živino.

(V šaleški dolini) se je letos pridelalo veliko hmelja, pa nima prave cene.

(Smrt na ženitovanju). Na Vranskem je zadela pri gostiji ženinovo mater, zdravo in veselo prepevajočo s kupico vina v roki, nakrat srčna kap; zgrudila se je in v kratkem umrla. Nevestinega očeta pa so še le pred sedmimi dnevi pred poroko pokopali.

(V Sevnici) nastopil je bil tamburaški zbor v nedeljo, 28. okt. prvič pri lepi besedi bralnega društva, pri kateri se je predstavljala tudi šaljiva igra: „Filozof“.

(V Trbovljah) je laški delavec ubil rudarja Karnikarja.

(Na Zdolah pri Vidmu) so v saboto 27. t. m. pogoreli trije gospodarji, od katerih je bil en sam zavarovan; v vsem skupaj je ogenj 7 stanov vpepelil. Ogenj je zanetil lačen pastir, ki si je hotel krompir pečti.

(Na Vidmu) je nova farna cerkev tudi od znotraj toliko dozidana, da je bilo mogoče minolo nedeljo imeti božjo službo v njej.

(Cerkev se bode popravila) v Poličanah, in sicer posebno v umetniškem obziru.

(Učiteljska zborovanja). V nedeljo je zboroval v Mariboru Slomšekov odsek učiteljske „Zaveze“; 2. novembra so zborovali učitelji na Vidmu, 4. novembra zborujejo učitelji v Ormoži; 8. novembra zboruje gornjegraško učiteljsko društvo v Ljubnem in učiteljsko društvo v Ptuiju.

(Roparji v župnišči). V Šmartnem pri Slovenjgradci so bili koncem oktobra po noči roparji prišli v župnišče, a ni se jim posrečilo priti ne do denarja, ne do g. župnika. To je že tretji slučaj, da so roparji hoteli v to duhovnijo udreti in jo oropati od kar je tukaj sedanji župnik, č. g. dr. Šuc.

(Vinska letina v Halozah) na Spodnjem Štajerskem je skoro za polovico slabša od lanske, glede množine. Novo vino pa je prav dobro in se prodaja po 20 do 25 kr., na Zavrču pa po 22 do 28 kr. liter.

(Pri Kapeli) v gornje-radgonskem okraji se bode razširilo šolsko poslopje. Podjetniki, ki žele kakošno delo prevzeti, vabijo se na dražbo 8. t. m. v tamošnjo šolo.

(Ljutomerski krajni šolski svet) si je izvolil g. J. Kukoveca za načelnika, g. Robiča za namestnika in tajnika, g. dekana Skuhala za blagajnika.

(Iz Maribora). V ponedeljek 29. oktobra otvorili so v Mariboru novo poštno poslopje.

(Iz Maribora). Na god vseh svetnikov so milostlj. knezoškof slovesno otvorili sv. misijon, v slov. jeziku, v cerkvi sv. Alojzija. S krasnimi besedami so pozdravili navzoče in jih povabili, naj pridno obiskujejo sv. misijon, kateri bode gotovo vsem stanovom prinesel obilo sadu in tolažbe. Sv. misijon, kateri bo trajal do 11. oktobra

bodeta vodila č. oo. jezuvita Fr. Doljak in Tomazetič, ktera sta predlanskim tudi v Celju opravljala sv. misijon. Bog daj mnogo vspeha!

(Od cesarja odlikovani slovenski dijak). Pod kroviteljstvom Nj. veličanstva presv. cesarja, je bil nedavno promoviran doktorjem modroslovja gosp. Jakob Žmavec, naš rojak, doma iz Št. Jurija na Ščavnici. Ta čast se malokdaj primeri. Odlikovanec dobi od samega cesarja dragocen prstan. Na enak način sta bila o svojem času tudi odlikovana naša rojaka, gg. dr. Murko na Dunaji in dr. Žitek v Ljubljani.

(V Gradcu) se je poseben odbor pod vodstvom deželnega glavarja posvetoval o novi uredbi učiteljskih plač po osebah in starosti, mesto po krajih, kakor je do sedaj običajno. Odbor se je izrekel za novo uredbo in volil se je še posebni pododbor v daljno izpeljavo te zadeve. Slovensko-štajerske učitelje je pri tem posvetovanju zastopal g. nadučitelj Praprotnik iz Mozirja.

Druge slovenske novice.

(Fran-Josipova slovenska višja dekliška šola v Ljubljani) se bode ustanovila v proslavo 50letnega vladanja presv. cesarja in otvorila s prvim razredom l. 1895. v jeseni. Težko pričakovana je ta šola za slovenske stariše. Mej drugimi predmeti bodo tudi vzgojeslovje, gospodinjstvo, ročna dela, francoščina, laščina, glasba itd. Poučevali bodo največ profesorji in učiteljice. Dal Bog, da bi nam novi zavod preskrbel mnogo vrlih rodoljubkinj!

(Ponudba). Kovaški, ključavničarski, krojaški, mizarski, kolarski in drugi gg. mojstri, kateri potrebujejo za svojo obrt krepkih in zdravih vajencev, naj se pismeno zglašajo pri vodstvu družbe sv. Cirila in Metoda. Vodstvo je namreč vsaj začasno v tem prijetnem položaji, da jim ustreže.

(Denarno stanje slovenskih denarnih zavodov) je letos na jensen postalo precej ugodno, kakor to posnamemo iz javnih razglasil in iz praktičnega opazovanja. S slovenskimi denarnimi zavodi so največ v zvezi naši poljedelci in živinorejci, ki so letos na jesen dobili za svoje pridelke, osobito za živizo, dokaj novcev, katere so potem v precejšnji meri nesli našim zavodom, ali kot vračila ali kot hranilne vloge, obresti itd.

(Izpraševalne komisije za jednoletne prostovoljce). Ker je brambovski zakon spremenjen, takó, da smejo jednoletni prostovoljci polagati vsprejemne izpite v svojem materinem jeziku, osnujejo se s 1. novembrom t. l. v področju III. vója tri izpraševalne komisije za jezike, ki so običajni v teh zemljah. V Gradcu bode izpraševalna komisija za Nemce, v Ljubljani za Slovence in v Trstu za Lahe.

(Državne podpore za Kranjsko) l. 1895. Za regulacijo Save na Kranjskem je vlada postavila v proračun 50.000 gld., za zgradbo novega vladnega poslopja v Ljubljani prvi obrok 10.000 gld., za zgradbo licealnega poslopja 9900 gld., za zgradbo novega gimnazijalnega poslopja v Ljubljani prvi obrok 5000 gld., za botanični vrt v Ljubljani 5000 gld., za napeljavo vodovoda v gimnazijsko poslopje 900 gld., za zgradbo telovadnice v Ljubljani 1300 gld.

(Poljski pridelki na Dolenjskem) so v letošnjem letu še dosti dobro obrodili. Največ je kmet pridelal pšenice, le žal, da nima cene. Tudi drugo žito je boljše od lanskega, a po nekaterih krajih tudi tega ni, ker je bila toča. Slabša je letos s koruzo, skoro po vsem Dolenjskem je je manj od lani. Ajda je boljša, le zadnji sneg jej je malo škodoval. Mnogo je naš Dolenjec spravil krme in slame, tudi krompirja je zadosti. Jako mnogo se je pri nas napravilo jabolčnika in hruševca, ker je bilo mnogo jabolk in hrušek; češpelj ali sliv je bilo pa kaj malo, zato bode pa tudi manj slivovice. Tudi orehov in lešnikov je dosti; dá se tudi ta sad dobro prodati. V krškem sodnijskem okraju sicer dobro napreduje trtojeja z amerikankami, pa vsejedno gre zelo počasi. Trgatev je bila letos majhna, mnogo manje se je pridelalo mošta nego lani, a boljši bode. V vsem okraji se je pridelalo komaj 1500 veder mošta, ki pa ima visoko ceno, po 20—25 kr. liter.

(Nova trtorejska zadruga), ki se je osnovala v Krškem, v ta namen, da si bode pridila trgovsko trtnico, izvolila je svojim načelnikom g. župnika Knavsca; namestnikom g. župana Ženerja, tajnikom in poslovodjo g. dr. T. Romiha, blagajnikom g. veleposestnika A. Lavrinška in odbornikom gg. poslanca Pfeiferja in Fr. Gregoriča.

(Častnim meščanom) imenovala je krška občina svojega župnijskega upravitelja, č. g. J. Knavsca.

(Nove trtnice). Kmetijska podružnica v Metliki, je prejela od slav. kranjske hranilnice dar v znesku 200 gl. za svojo novo trtnico v Veselici. Hvalevredno je, da se tudi tam napreduje z ameriško trtorejo. V Št. Jerneju na Dolenjskem je prejela ondotna trtnica od države 200 gl. podpore.

(Prašičja razstava) v Novem mestu se je, kakor se nam poroča, obnesla prav dobro. Bilo je precej lepih prašičev postavljenih na ogled, in tudi obiskovalcev je bilo precejšnje število. Naštelo se je 100 razstavljenih prašičev in 53 pujskov.

(Sloveče semiške vinograde) v Belokrajini, že tudi razjeda trtna uš. Dolgo so se sicer branili; zdaj pa že začenejo umnejši vinogradniki zasadi ameriške trtnice; začetek sta storila dekan Aleš in župan Šušteršič.

(V kočevskem mestu) hodi v ondotne čisto nemške šole 60 slovenskih otrok. Kdo bode zanje skrbel, da se nauče svoje materinščine.

(Okrajna hranilnica in posojilnica v Idriji) je registrirana. Načelnik jej je g. Janez Gruden, župan v Jeličinem vrhu, blagajnik g. Val. Lapajne, trgovec v Idriji.

(Na Notranjskem) je bil za poslanca v deželni zbor izvoljen g. Fran Arko, posestnik v Postojni.

(Slovensko nadaljevalno obrtno šolo v Gorici) je dovolila vlada društvu „Sloga“. Ta šola se utegne v kratkem v Gorici otvoriti in bode slovenskemu obrtnu v tem mestu mnogo koristila.

(Italijani v Istri) strašno rogovilijo zoper dvojezične napise na ondotnih sodiščih. Taki so z Nemci vred; od Slovanov terjajo le tlako, novcev in ponižnosti; takrat še z njim slovensko govoré, sicer ga pa zatirajo, da je groza.

(Odbor slov. akad. društva „Slovenija“) se je za zimski tečaj 1894/5. sestavil na sledeči način: Predsednikom: stud. iur. Gruntar Rudolf, podpredsednik: stud. iur. Dev Oskar, tajnik: stud. iur. Mukić Fran, blagajnik: stud. iur. Pompe Fran, knjižničar: stud. iur. Pajk Milan, arhivar: stud. phil. Kranjec Ivan, pospodar: stud. tech. Šega Ivan, namestnika: stud. iur. Bizjak Alois, stud. phil. Košnik Ivan.

Druge avstrijske novice.

(V državnem zboru) so najznamenitejša bila vprašanja slovenskih in hrvatskih poslancev radi izgredov v Istri, kjer je laška mestna druhal tako razgrajala zoper dvojezične napise, da se je moralo več vojaštva tja poslati. Vlada je nastavljena vprašanja tako modro odgovorila, da ni bilo to niti laškim, niti slovanskim poslancem po volji; kajti rekel je minister notranjih zadev, da z dvojezičnimi napisi vlada ni hotela žaliti italijanske narodnosti, da pa hoče z vso odločnostjo skrbeti, da se državna oblast spoštuje in red ohrani. — Prvi del tega odgovora je čisto naraven. Kako li naj bode žaljen pametni Italijan, ako je na tablah na prvem mestu italijanski, in še le na drugem mestu slovanski napis?! — Kdaj je n. pr. Slovenec žaljen, ako dobi to ali ono reč v roke v dveh jezikih, med katerimi je tudi njegov slovenski jezik!? — Gledé družega dela ministrovega odgovora pa zelo dvomimo, da bode vlada z dovolj veliko odločnostjo za to skrbela, da bodo njeno naredbo spoštovali razvajeni Italijani; kajti prevelika je razvada, da ima italijanski jezik v Primorji toliko veljave, kakor nemški na Koroškem in Štajerskem, kjer tudi živi še med Slovenci na stotine uradnikov, ki se za slovenski jezik tako malo brigajo, kakor za lanski sneg.

(Novi kazenski red) se razpravlja v državnem zboru; toda poslanci se v tolikih točkah

nad njim sprotikajo, da ga bodo težko spravili pod streho. Je pač težko; s kaznimi je malo kdo zadovoljen.

(Novi domovinski zakon). Vladni načrt domovinskemu zakonu, čegar načelne določbe, smo že omenili, ne ugaja vsem koaliranim strankam, zlasti močno se mu protivijo zastopniki velikih mest. Slovenski poslanci bodo pač soglasno se potegnili za vladni načrt. Ljubljana bo sicer na slabšem, ker se bo nje avtonomija omejila in jej bo skrbeti za mnogo tujih ljudi, zato pa bo v narodnem oziru domovinski zakon mnogo koristil Slovincem prav v tistih mestih, kjer so doslej v manjšini, v prvi vrsti v Trstu, v Gorici in v Celju, kjer se ravna s slovenskimi priseljenci na nečuden način. V Trstu ne postane noben Slovenec občan, če ni posebno imovit. Prav z ozirom na Trst bo novi domovinski zakon največjega pomena in ga smemo biti veseli.

(Splošno volilno pravico), v kateri se naši državniki le po polzevo razgovarjajo, terjajo na Dunaji delavci kar očitno. Na tisoče in tisoče se jih zbere; na ulicah pride do krvavih pretepop med njimi in policaji, tako, da teče kri na obeh straneh. — Žalostne razmere!

(Hrvatje) imajo v ogerskem državnem zboru tako slabe zastopnike, da skoro sami nehoté Madjarom pritrjujejo, da imajo ti pravico, svoje uradnike, hrvaščine nevesče, nastavljeni na Hrvatskem.

(Nezavisna hrvatska stranka), katero „Obzor“ zastopa, je imela nedavno svoj obilno obiskan shod, na katerem se je posvetovalo o svojem nadaljnjem postopanju.

Ogled po širnem svetu.

(Ruski car mrtev.) Iz Petrograda se poroča: Dne 1. nov. t. l. umrl je ruski car Aleksander Aleksandrovič III. Pokojni ruski car bil je še le 49 let star. Mučna bolezen spravila je velikana po duhu in telesu pod grudo. Ruski car Aleksander bil je popolno samostojen v svojem delovanju. Slovan skoz in skoz in zato v resnici prvi pravi ruski car. Uvidel je tudi razpadno delovanje židovstva in je vsled tega židovstvo zasledoval in preganjal. S tem postopanjem pa se je zameril židovskemu časnikařtvu, katero ga danes obira in mu prišteva slabe lastnosti, katerih gotovo ni imel. Resnica je, da je z ruskim carom Aleksandrom III. prominul mož, kakoršnih ni veliko v vladajočih hišah.

(Srbski kralj Aleksander I.) se je vrnil s svojega potovanja preko Budimpešte v Berlin in od ondot preko Beča v Belgrad. Doma ga je čakala že neprilika, ker so se mu ministri odpovedali, kar je sicer v Srbiji na dnevnem redu.

(V Srbiji) imajo res že zopet nove ministre. Preveč menjava mlada država s prvimi svojimi služabniki. Vsaj še za gospodarja ni dobro, če ima vsak teden družega pastirja.

(Okoli Belgrada) na srbski in okoli Zemuna na ogrski strani, je bila konec prejšnjega tedna strašna toča.

(Z Bolgarskega.) Princ Ferdinand otvoril je sam „Sobranje“ (državni zbor), ki se utegne sprijazniti z Rusijo, s katero je bila do sedaj sprta mlada država.

(Carevič ruski) in prestolonaslednik Nikolaj Aleksandrovič, poročil se je dne 29. oktobra z Aliso Hessensko, v prisotnosti carja in ruske obitelji.

(Na Nemškem) je dal cesar svojemu kancelarju, t. j. prvemu državnemu ministru Kaprivi slovo; istotako ministerskemu predsedniku. Na mesto prvega je postavil kneza Hohenlohe, ki je bil dozdej namestnik v Alzaciji in Lontaringiji. Prejšnjemu kancelarju so bili tla izpodkopali baje konservativci, ki so terjali, da bi se zoper razne prekucuhe in nezadovoljneže ostreje postopalo, kakor je minister Kaprivi nameraval.

(V Madridu) so se ministri odpovedali, no, bodo že druge dobili.

(Kitajska cesarica) se je, ako je časnikom verjeti, zastrupila, baje od same jeze, ker jej je bil oče radi domačega prepira dal zaušnico.

Dopisi.

Iz celjske okolice.* Ha, gospod urednik, kaj pa, ko bi se še jaz oglasil in položil nekaj okornih besedic v lepe predale Vašega nam vedno tako dobro došlega lista? Nič se ne bojte, saj nisem nobeden hudobnež, še tistega šmenčanega imena ne nosim, kakor nekteri Vaših vrlih dopisovalcev, Vi že veste, menim namreč tiste puščavnike, ki tako pridno obračajo iz svojih varnih brlogov svoje ostro-gledne „rešpetline“ tja na staro, ne vem kako že pravijo, — aha, Claudijo Celejo, in nam naznanjajo, za nas tako važne novice. Ne, pravim, jaz sem v ravnini doma, tam kjer se vije blagodejna Savinja tja po rodovitni Savinski dolini. Ni ravno čisto blizu od nas v Celje, pa veste, vendar slišimo zadnje dni tudi k nam nekak poseben ropot iz tistega imenitnega mesta, kjer imate tudi Vi, gospod urednik! svojo „rezidenco“. Jaz pač ne vem, kaj imate tam, da so ubogi Nemci že čisto zbegani, da že sirote komaj dihajo. Slutim sicer nekaj, pa ne vem, če se nisem pošteno vrezal; veste, nedavno mi je pripovedoval nek mož, ki že ima dokaj let na hrbtu in o katerem pravijo, da baje vse ve, da se je ubogim „Nemcem“ zopet grozna krivica zgodila, ker so ti nemirni Slovenci tako predrzni, da hočejo v sredi, — čujte, — v sredi nemškega tabora postaviti „Narodni dom“, to je, če se ne motim poslopje, v katerem se bodo združevale vse slovenske moči, dom, v katerem se bomo zbirali gledé skupnega delovanja za vero, dom, cesarja! Kaj ne, da se nisem zmotil, gospod urednik, saj pravim, kmet še tudi nekaj ve. Vidite, tako mi je pravil tisti možicelj, jaz pa mu nisem takoj verjel, a kmalu potem mi je še druga učenejša oseba potrdila to za „Nemce“ tako žalostno novico.

Veste, gospod urednik, čeravno sem preprost kmet, ta neopravičeni strah Nemcev, kakor sploh njihova trditve, se mi pa vendar nekako smešna zdi. Toraj celjsko mesto je nemški tabor? Kaj porečete Vi, gospod urednik, na to? — Oh, kako se motijo — ti možaki nemški, mesto ni nemško in tudi Slovenci imajo tam svoje pravice, pravim pravice, katere jim tudi vsi Celjani nemške krvi, naj se še tako napenjajo, ne bodo odvzeli; zastoj se trudijo in hodijo od Poncija do Pilata, saj jih že o tem, vsakdanja skušnjava prepriča. Kaj jim je pomagalo vse protivenje glede zidanja „Narodnega doma“; Slovenci so dosegli, kar so po pravici zahtevali in dosegli še bodo, kar jim prisoja po isti pravici.

Seveda je potreba složnosti, zakaj v slogi je moč, tako sem nekje slišal, k slogi pa pripomoremo tudi mi kmetje s tem, da pridno podpiramo in se oklenemo naših voditeljev, katerih geslo je bilo, je, in, dal Bog, tudi bo: „Vse za vero, dom, cesarja“. Združimo se sami med seboj in združeni stopimo v kolo naših blagih voditeljev, ki se borijo za naše pravice, daleč od nas naj bode ves indiferentizem. Ne, nikar ne govorimo, posebno za časa za nas Slovence tako važnih volitev: „Meni je vse jedno, naj volijo kogar koli hočejo,“ kar sem, žal, že tolikokrat slišal. Ne tako, ampak vdeležujmo se volitev, kedar bo prišel njih čas, in prizadevajmo si, da bodo zvoljeni poštene možje, ki imajo srce, ki bije tudi za nas kmete in se brigajo tudi za naše pravice. Nikar ne bodimo neutralni, kar je posebno v dandanašnjih dneh tako škodljivo.

Stopimo v kolo naših tovarišev, dvignimo desnico našo, delujmo vsi za ednega in eden za vse Slovence, in zmaga je, — verjemite mi, — naša.

To sem imel na srcu, gospod urednik, in hotel sem povedati svojim tovarišem; za to pa Vas ponižno prosim, podelite tem revnim vrsticam potrebno stanovanje v Vašem cenjenem listu. Če me ne zapodite, oglasim se še drugokrat. Do tedaj pa se Vam priporoča Tone.

Griže. Kdor je pred kakimi petnajstmi leti potoval po naših krajih in dospel med potoma tudi v Griže, gotovo je pomajal z glavo ter si mislil: Tako lep in krasen je ta kraj in vendar tako — zapuščen! Uboga majhna farna cerkvice — slaba šola! Povem ti, dragi mi bralec, da najbolje sodiš občino ali faro po tem, kako skrbijo ljudje za cerkve in šole! Neznatne cerkvice nam

* „Rebon!“ Nam bode jako ljubo.

pričajo, da prebivalstvo v verskem duhu naza-
duje — slabo šolsko poslopje pa vsakemu glasno
na všesa kliče: „Nimate skrbi za vaše otroke,
kateri so največji zaklad poštenim starišem!“
Kako je pa dandanes? Človek bi ne verjel, da
je sploh mogoče v kratkem teku petnajstih let,
tako napredovati, kakor so Grižani v vsacem
obziru napredovali. Ko so prišli naš sedanji ča-
stisti gospod župnik Matija Arzenšek v našo faro,
prva skrb jim je bila, cerkvico, vso premajhno
za 2000 duš, popraviti in bolj prostorno prezi-
dati. Če zdaj stopiš v veliki božji hram in tam
vse v najlepšem slogu in vse najbolj primerno
najdeš, ne bodeš se samo zelo začudil, temveč
nehoté bodeš povzdignl oči gori k tajistemu, v
kterega čast in proslavo so postavili povsem
dično božje stanovanje. Res — daleč okrog ne
najdeš take krasne farne cerkve, kakor jo zdaj
imamo mi v Grižah! Na griču, kateri nadkriljuje
megojniško vas, blišči se na širno daljavo cerkev
sv. Lurške matere Božje. Kdor je v njej gledal
našej devici v mili obraz, presenetil ga je tisti
duh Božji, kterega najbolj človeško srce občuti
v lepej cerkvi. Stalen spomin so si pripravili
častiti gospod župnik sami sebi, pa tudi nam
vsem. Bodi jim hvala za vse čase! Dne 14. ok-
tobra t. l. smo pa imeli redko slavnost: Blago-
slovila se je prav slovesno nova štirirazredna
ljudska šola, dokaj let je zdrčalo v pretek-
lost, predenj smo zamogli vse potrebno vkreniti
za ta imeniten dan. Sedanji občinski odbor, na
čelu velepoštovani in zasluženi gospod Alojzij
Šuler, si je stekel nevenljivo zaslugo, da imamo
zdaj tudi mi vzorno šolsko poslopje. Omenjeni
občinski predstojnik, ob enem predsednik tukaj-
šnega krajnega šolskega sveta, prevzel je sam
stavbo nove in predelanje stare šole. S primerno
majhnimi stroški priredil nam je krasni hram
za ljudsko izomiko in izobraževanje. Tudi ta
stavba bode svedočila, da imamo na krmilu zdaj
vendar enkrat moža, kteremu je domača izomika
resna, važna stvar. Posnemajte nas tudi v tej
zadevi drugi vaščani: kdor za šolo skrbi, skrbi
tudi v obče za mili naš narod! Ob 1/2 10. uri
zjutraj nedeljo 14. oktobra zbralo se je okoli 250
šolskih otrok, pod vodstvom našega gospoda nad-
učitelja, v novem šolskem poslopji, katero je bilo
bogato okinčano s zastavami, ovenčano s cvetli-
cami. Za to okrasitev gre očitna hvala gospodi-
činam Neži Novak, sestricami Reziki in Leopoldi-
ni Žagar, in dr. — Tudi šolske deklice Jovana
in Mica Herodež, Micika in Barica Zupanek so
pripomogle, da je bilo tako lično ozaljšano novo
šolsko poslopje. Iz šole so šli otroci v rednih
vrstah k farovžu, od koder so domača gospoda
duhovna v ornatu prepevaje litanije sprevod pe-
ljala v cerkev. Tamkaj so se vršili dotični cer-
kveni obredi; potem je šla procesija k šoli. Med
pokanjem topičev in vbranim zvonjenjem se je
najpopred šola blagoslovila pred šolskim pragom.
V četrtem razredu so se posebej blagoslovili lepi
križi za posamezne razrede. Pa tudi stanovanje
učiteljskega oboja se je slovesno blagoslovilo.
Slovesna sv. maša je končala redko slavnost.

Kaj takega tukaj še ni bilo videti. O pol-
dan so se pa častita duhovščina, učiteljstvo, pred-
stojnik i. dr., zbrali pri gostoljubni mizi gospoda
in gospe Širce. Ta dva rodoljuba sta tudi brez-
plačno prepustila zemljišče za šolo. Bodi jima
najsrčnejša zahvala! Imamo pa v Grižah tudi
„Kmetijsko-bralno društvo“. Če ti je prav, ljuba
„Domovina“, ki v takem velikem številu zaha-
jaš k nam, bodem pa prihodnjič o tem društvu
tvoj zvesti dopisnik! — Prosimo!

Iz šmarskega okraja. (Na „pranger“ so
nas postavili!) Ker stanujem blizu slavnega trga
Lemberg in hodim po opravljenih mimo imenitnega
„roteža“, na katerem imajo zdaj namesto meča
pravice, staro vojaško sabljo, ker so meč judom
prodali, opazoval sem večkrat na „rotež“ prislonjen
kamen, „pranger“ imenovan.

Tega prejšnji župan menda ni mogel judom
prodati, zato še stoji črn na svojem mestu!

Škoda, da ta „pranger“ ni last celega
okraja in da dandanes ni več navada, da bi se
ljudje za kazen na „pranger“, privezali.

V našem okraju potreboval bi se „pranger“
večkrat!

Pa vendar so pred nedavnim trško gospodo
in nas vse brez „prangerja“ na „pranger“ posadili,

ker se je javno razglasilo, da ne spolnujemo
dolžnostij proti šolski družbi sv. Cirila in Metoda.

Tak greh zasluži gotovo ostre graje; zasluzi-
žijo pa njo tudi tisti, kateri se puste v odbor
voliti, pa se za svojo dolžnost ne zmenijo.

Čakamo, da bi se napravilo zborovanje,
pa nič!

Čakamo, da bi se pobrali doneski za družbo,
pa ni nič!

Ali je to slovensko?

Naš okraj je dokaj zanemarjen, trg Šmarje
in njegova okolica ne delati nikake izjeme.

V trgu še vedno nosijo razni nemčurji,
mladi in stari glave po konci; sinovi slovenskih
starišev bodo se njim pridružili pri prvi priliki,
kakor so to že delali pri zaspalem ognjegasnem
društvu.

V okolici je pokazala zadnja volitev, kako
je vsem potrebno poduka.

Od kodi pa nam naj pride poduk in vzpod-
buja, če tisti roke križem drže, ki imajo čas in
sposobnosti, da nas učijo in vodijo?

Na delo tedaj gospodje, ako čutite za na-
rod, in se ne bojite dela in truda.

Kar se je dosihdob zanemarilo, to se mora
popraviti!

S tem pa bode pomagano tudi našej pre-
potrebni šolski družbi, katera zasluži, da jo pod-
piramo vsi.

Ako ne dosežejo te vrstice dobrega namena,
izposodil bodem si prihodnjič „pranger“ od Lem-
beržanov ter obesil na njega imena naših narod-
nih mlačnežev, ker nimam oblasti do njih oseb!

Iz Maribora. Mestna občina mariborska
poslala je tudi meni staremu samotarju volilno
polo; saj tako veste, da imam volilno pravico:
Ker ravno dežuje, pregledoval sem te pole, da
bi našel, koliko Slovencev, plemenitih ter divjih,
da ima v Mariboru volilno pravico. Ker bo to
marsikoga, ki je pri zadnjem ljudošetju majal
z glavo, ko je čital poročilo o Mariboru, — za-
nimalo, naštejem tukaj vse Slovence in sicer:

V prvem volilnem razredu so: Andlovec
Marija, pos., Balcar Adolf, pos., dr. Ivan Bezjak,
prof., Bindlechner F., pos., Bleha Marija, pos.,
Breljih Franc, prof., Frančiškanke, Dekleva Alois,
pristav, Dereani Terezija, pos., Doleček Roman,
kontrolor, dr. Dominkuš Ferd. odvetnik, mestna
župnija, Duhač Marija, pos., Eberl Karl, pošt. ur.,
Eljec Marija, pos., Farič Anton, pos., Fekonja
Franc, pos., Ferlinc Ferd., pos., Ferk Pavlina,
pos., Ferš Jurij, pos., Fec Anton, pos., Fistravec
Josip, pos., Fontana Silvester, pos. in trg., Fran-
geš Franc, pos. in trg., Furek Franc, višji fin.
kom., Gajšek Karl, podučitelj, Germak Josip, kan-
celist, Glančnik Marija, pos., Gorjup Anton, pos.,
Goričnik Simon, fin. svet., Grubič Ivan, pos. in
trg., Grušovnik Marija, pos., Havliček Franc (Čeh)
pos., Herg Lorenc, kanonik, Holiček J. (Čeh) pos.,
Horak Er. prof., Hribovšek Karl, kanonik, Janežič
Franc, prof., Janžek Ant. učitelj, Jarčič Karl, pos.,
Jug Friderik, pos., Jelch Ana, pos., Jerovšek Fr.
prof., Jošt Marija, pos., Jug Alojzij, pošt. uradnik,
Kavkovsky Pavel, okr. glavar, Karničnik Moric,
vpok. pristav, Kartin Josip, pos., Kautny F. pos.,
Kermek Filip, pristav, Klunker, preds. obč. urada,
Kočevar Franc, pos. in trg., Kokošinek Josip, trg.,
Končan Anton, fin. ur., Konišek Ivan, vpok. dav-
kar, Koprivnik J., prof., Korošec Lorenc, trg.,
Košan J. prof., Kozar Ana, krčmarica, Kosi Anton,
pos., Kralik Leop., tiskar, Krapec Josip, pos.,
Krajnc Jos., podučitelj, Krepek A. pos., dr. Kri-
žanič Ivan, kanonik, Krulec Neža pos., Kržižek
R., trg., Kukovič Marija, pos., Kučera Sabina, pos.,
Lavtar Luka, prof., Ledinski A. pos., Lenart Josip,
vodja zeml. knj., Leska Ernst, učitelj, Levičnik
J. prof., Lipnik Marija, pos., Lorber J., trg., dr.
Lorber, odvetnik, Lorber J., oficial, Majciger Ivan,
pos. in prof., Majcen S., učitelj, Marko Mihajl,
pos., Markovič A., ravnatelj, Marin M., pos., Marin
J., učitelj, Marinič Martin, pos., Martinec F., pos.,
Martinc Jos., trg. in pos., Matjažič Fr., pošt. ur.,
Matek Blaž, prof., Mavrič Fr., pos. ter glavni
kontrolor, Medic Franc, učitelj, dr. Medved Anton,
prof., Miklošič Regina, pos., Miklošič, Ivan vpok.
učitelj, Milošič J., pos., dr. Mlakar J., prof., Mohor
Cecilija, pos., Mohorič Fr., pos., Modrinjak T., pos.,
Muršec Fr., pos., dr. Napotnik Mihajl, knezoškof,
Nasko Al., pos., Nekrep Ivan, mesar, Nigic J.,
pošt. ur., Novak A., pos., Ogrizek Jurij, veletržec,

Ornik M., pos., dr. Orosel Ivan, odvetnik in pos.
Orožen Ivan, korar, Pahole Martin, kontrolor,
dr. Pajek, kanonik, Pavlič Fr., kontrolor, Pajtler
Marg., pos., Perko Fr., pos., Petek Ana, pos.,
Petrovič Ivan, pristav, Pinterič Fr., davkar, ur.,
Pirhan F., trg., Pirsch, ključar, Pireh, pos., Pisanec,
pek, Pilipek, učitelj, Plevčak Blaž, pos., Podkraj-
šek E., pos., Pokorn J., učitelj, Polaček, pos.,
Prelog, pos., tiskarna sv. Cirila, Prive A. pos.,
Prodnik, pos. in ing., Proš, pos., Pušnik P., oficial,
dr. Radey, notar, Rapoc Josip, pos., Repnik Ru-
pert, pos., Režman M. pos., Ritna, pos., Robotini,
pos., Robič Fr., pos., Rohrer A., davkar, Robič
Jos., pos., Rozman J., pos., Rožam A., pristav,
Rupnik Marija, pos., Sagaj Jos., trg., Sagaj M.,
umirovnik, Zagorc Fr., učiteljica, Zavernik Lorenc,
pos., Živko Iv., davk. ur., Šošterič J. pos., Schrei-
ner Arch, ravnatelj, dr. Sedlaček, prof., Sedlaček
A., učitelj, Zemljič Karl, kancelist, Senekovič F.,
vodja zemlj. knjig, Senekovič J. pos., dr. Serbec,
odvetnik, Sikora, fin. svet., Sirk Fr., pos., Šker-
binc M., fin. kom., Sket Karl, učitelj, Sokol
Edvard, učitelj, Zorko Fr., pos., Sos Karl, trg.,
Srebre Pavel, trg., Stimko Jakob, ingénieur,
Stražil Fr., pos., dr. Stornik Peter, ravn., Zupan
J., pos., Zuskó J., pos., Swati Fr., pos., Zver A.,
duh., Zwizinski K., pos., Svoboda Pavl, pos.,
Tavčar Fr., trg., Svoboda Otmar, ur., dr. Trtnik
F., prof., Tomanič F., pos., Čampa Karl, trgovec,
Čeligi M. in Čeligi J. pos., Černičekovi dediči,
pos., Černe Iv., pos., Urbaček J., zdravnik, Ur-
bančič J., pos., Vavrok Alojz, učitelj, Vogrin Ant.,
pos., „Posojilnica“, dr. Voušek Franc, svet. dež.
sodn., Vrabl Fr., pos., Vajda Fr., pos., Bezjak
Vrban, učitelj, Veseli E., pos., Breznik Pet., pos.,
Caf Marija, pos., Cegnar F., pos., Zezulka A., pos.,
Zohali Fr., pos., Cvilak Treza, posestnica.

Prihodnjič bom Vam naštel še Slovence
drugega in tretjega volilnega reda; kakšne misli
pa so mi rojile, to čitavši, pod cilindrom, bom
Vam konečno pisal.

Samotar iz Slov. Kalvarije.

Književnost.

(Vodnik za Savinske planine in najbližjo
okolico). Spisala Fr. Kocbek in M. Kos, izdalo
in založilo „Slovensko planinsko društvo“. Cena
60 kr. po pošti 5 kr. več. Knjižica nam podaja
na 112 straneh osmerke zelo zanimive podatke,
katere sta z velikim trudom nabrala znana slo-
venska turista in pisatelj omenjene knjižice, gg.
Kocbek in Kos. Razdeljena je v tri dele, in sicer:
na Štajersko, Koroško in Kranjsko. Kdor hoče
natančneje spoznavati prekrasne Savinske pla-
nine, sezi po tej knjižici, katera ima obilico za-
nimivosti in podrobnosti, ki olajšujejo potovanje
po teh divnih krajih. Knjižico je prav lično na-
tisnil Drag. Hribar v Celji; dobiva se pri založ-
niku, tiskarju, pisatelju in knjigarnah.

(Staro-slovenska čitanka za višje raz-
rede srednjih šol). Sestavil dr. Jakob Sket,
c. kr. profesor. Na Dunaji, 8°, LX in 177, v c. kr.
zalogi šolskih knjig. Cena: 1 gld. 50 kr. Ta lepa
knjiga bode srednjim šolam, osobito v višjih
razredih prav dobro došla, zlasti ker je dotično
Miklošičevo berilo, katero obravnava isto tvarino,
skoro že pošlo.

(Zlate jagode). Zbirka basnij za slovensko
mladino in preprosto ljudstvo. Nabral Anton
Kosi, učitelj. V Ljubljani. Izdala in založila Ig. pl.
Kleinmayer & Fed. Bamberg, 1894. 144 strani v
mali osmerki. Cena vezanemu istisu 60 kr. Mla-
dinski pisatelj je zopet z lepo knjižico pomnožil
slovensko slovstvo te stroke. Pričujoča knjižica
se po pravici imenuje tako, kakor jej je naslov.
G. Kosi je v njej zbral vse polno najlepših basni,
v katerih je vse polno lepih nauk. Kar daje
knjigi pa posebno vrednost, to je njen predgovor,
ki na posebno mikaven in razločen način raz-
laga na kratko zgodovino in pomen basni ter
opiraje se že na Slomšekove basni v „Drobtini-
cah“ pove, da je že naš prvi pedagog imenoval
svoje basni: „Zlate jagode v srebrni posodi“. Torej
je naslov te knjižice ob enem zgodovinskega
pomena.

(Boj za slovenske šole v Trstu). Pod tem
naslovom je izdal dr. G. Gregorin, odvetnik v
Trstu, posebno knjižico (cena 20 kr. čisti dobi-

ček je namenjen družbi sv. Cirila in Metoda), v kateri je pritožba slovenskih starišev v Trstu na ministerstvo, ker jim v Trstu ne dajo slovenskih šol.

(Zgodovina starega veka) za nižje razrede srednjih šol, po Mayerjevi knjigi priredil prof. Anton Kaspert, Ljubljana, Bamberg, mehko vezana 1 kr. 80 vin. To novo učno knjigo krasi 52 prav lepih podob, ki jako povzdiguje njeno vrednost. Ona ni gola prestava Mayerjeve zgodovine, nego svobodno pripoveduje isto stvarino v čisto samostalnem slogu. Pisava tujih imen je fonetična, t. j. po glasu posneta.

V. Izkaz.

Za prevožno telesnih ostankov nepozabnega nam g. Josipa Freuensfeld-a v Ljutomer in v poskrbo primernega mu spomenika dospeli so nadalje sledeči prispevki:

Gospodje Vodenik Simon, nabral v Slov. Bistrici 10 kron, Pušenjak Toma, nadučitelj na Cvenu daroval 2 kroni, Babič Martin, posestnik na Krapji 2 kroni, Mir Andrej, zidarski mojster pri Kapeli 2 kroni, Hercog Anton, učitelj pri sv. Križu 2 kroni, Karba Janko, učitelj v Ljutomeru 2 kroni, Vrščaj Ivan, učitelj v Ljutomeru daroval 2 kroni; g. Fran Vabič, nadučitelj na Runeču kot poverjenik orm. učit. društva nabral je sledeče doneske in sicer so darovali: Veleč. g. W. Venedig, župnik v Središču 2 kroni, veleč. g. R. Menhart, kapelan pri Vel. Nedelji 3 krone, g. Fran Gomzi, posestnik v Ormožu 2 kroni, g. Pernat, koncipijent v Ormožu 2 kroni, g. dr. Omulec, odvetnik v Ormožu 2 kroni, g. dr. Geršak, c. kr. notar v Ormožu 10 kron, g. Fran Sever, zasebni uradnik, v Ormožu 2 kroni, gosp. Kranjc, not. kand. v Ormožu 2 kroni, gospa M. Stupca v Ormožu 2 kroni, g. Anton Porekar, nadučitelj na Humu 6 kron, g. Adolf Rozina, učitelj v Ormožu 2 kroni, g. Josip Rajšp, učitelj v Ormožu 2 kroni, g. Knop, c. kr. kontrolor v Ormožu 2 kroni, g. x y (Arno) pri sv. Urbani 2 kroni, Neimenošana v Ivankovcih 1 krono, g. Fran Vabič, nadučitelj na Runeču 3 krone, gdč. Marija Bračko, učiteljica na Runeču 3 krone, veleč. g. Jos. Plepelec, kaplan pri sv. Tomažu 2 kroni, g. A. Sivka, nadučitelj pri sv. Tomažu 2 kroni, gdč. Jos. Škrlec pri sv. Tomažu 1 krono, gosp. Janko Škrlec, trgovec pri sv. Tomažu 3 krone, veleč. g. Caf, župnik pri sv. Tomažu 2 kroni, g. S. Bezjak, učitelj pri sv. Tomažu 1 krono, g. Iv. Kosi, nadučitelj pri sv. Lenartu 1 krono, nekdo v Ormožu 1 krono, a + b v Ormožu 2 kroni, B. Svetinje 1 krono, A + H v Ljutomeru 1 krono, E. v Ljutomeru 1 krono.

Vsem p. n. darovalcem in darovalkinjam izreka podpisano društvo najtoplejšo zahvalo. Bog povrni stotero!

Za učiteljsko društvo v Ljutomeru.

Janko Karba, blagajnik

Zahvala.

Gospod Josip Kupferschmidt, lekarničar v Celji zavaroval se je pred petimi leti pri zavarovalni družbi „The Gresham“ v Londonu, za večjo svoto.

Po smrti zavarovanca dobila sem po glavnem zastopniku g. Gvido Zeschko-tu v Ljubljani ves zavarovani kapital takoj izplačan, za kar javno izrekam svojo zahvalo zavarovalni družbi „The Gresham“ v Londonu in jo priporočam vsakemu, ki hoče svoji družini zagotoviti prihodnost.

V Celji, 20. oktobra 1894.

(177) 1

Fani Kupferschmidt.

Zahvala.

Gospod Peter Majdič, posestnik paromlina, podaril je povodom svoje poroke ubogim celjske okolice 100 kron, za kar mu podpisano županstvo v imenu ubogih izreka najtoplejšo zahvalo.

Županstvo celjske okolice, 20. oktobra 1894.

(175) 1

Župan: Glinšek.

Zahvala.

Pred tremi leti zavaroval se je moj soprog gosp. Vinko Lapajne v Idriji, za večjo svoto v korist svojih otrok za slučaj smrti pri zavarovalni banki „The Gresham“ v Londonu.

Po izkazu smrti zavarovanca izplačal mi je takoj glavni zastopnik te družbe g. Gvido Zeschko v Ljubljani zavarovani kapital.

Zato izrekam zahvalo tem potem glavnemu zastopstvu v Ljubljani in pa družbi „The Gresham“ v Londonu in jo najtopleje priporočam.

V Idriji, dne 25. oktobra 1894.

(176) 1

Franciška Lapajne.

Pekarija

pod ugodnimi pogoji je za oddati v najem v Šoštanji. Oddasta se tudi dva hleva s krmo vred. -- Več pove Janez Hliš v Družmirji pri Šoštanji. (179) 1.

Natakarja

(178) 1

za na račun sprejme takoj Dominik Bezenšek, Frankolovo pri Celji. Biti mora oženjen in ne prestar.

Učenec

(172) 2--1

se takoj sprejme v prodajalnici z mešanim blagom pri nu Herzl-u na Studencu (18) poleg Ljubljane.

Solicitator z dobrimi dolgoletnimi spričevali obeh dežel jezikov in tudi koncepta zmožen, želi službo v notarski ali odvetniški pisarni. Ponudbe upravnistvu „Domovine“ v Celji. (147) 2-1

Hôtel Lloyd

v Ljubljani, Sv. Petra cesta šte. 9

v središču mesta

blizu južnega kolodvora, poštnega in brzojavnega urada.

20 elegantno urejenih sob

Izborna, cenéna restavracija.

Gospodom trgovskim potnikom dovoljujejo se znižane cene.

Omnibusi k vsakemu vlaku.

Karol Počivaunik

(173) 6-1

hôteier.

Molitvene bukvice

priprosto, kakor tudi v najfinejših vezih, po vsakoršni ceni pri

Dragotin Hribar-ju v Celji

Posebno opozarjamo preč. g. katehete in duhovščino na velik izbor molitvenikov za šolarčke, kakor tudi odrasle.

KAROL DORN

(153)

urar

3-3

Celje, Rotovške ulice (Rathaus-Gasse) 16

priporoča svojo veliko zalogo srebrnih in nikelnastih žepnih ur, kakor tudi velik izbor vsakoršnih stenskih ur. — Popravlja tudi vsa v to stroko spadajoča popravila z dveletno garancijo. Delo solidno in ceno.



Tužnega srca naznanjamo vsem sorodnikom in znancem žalostno vest, da je naš iskreno ljubljeni oče, oziroma brat, tast in ded, gospod

Josip Rauch

hišni posestnik

danes ob polu 6. uri zvečer po kratki bolezni previden s sv. zakramenti v 71. letu starosti mirno v Gospodu zaspal.

Pogreb dragega ranjkega bode v nedeljo dne 4. nov. t. l. ob polu 4. uri popoldne iz hiše, Kolodvorska ulica, na tukajšnje mestno pokopališče.

Sveta maša za ranjkega služila se bode v ponedeljek dne 5. t. m. ob 8. uri zjutraj v tukajšnji nemški cerkvi.

V Celji, dne 1. novembra 1894.

Eliza Rauch, Pavlina Fassl roj. Rauch, Moric Rauch, Rihard Rauch, otroci; Marija Haagner, zdravnika žena, sestra; Franc Fassl, kmetijski nadzornik, svak; Friso Franc Fassl, vnuk. (180) 1

Naznanilo in priporočba.

Usojam si sl. občinstvu in posebno preč. duhovščini najljubneje naznaniti, da sem zdatno pomnožil svojo že itak bogato zalogo švicarskih žepnih zlatih, srebrnih in nikelnastih ur, stenskih ur z nihalom, ur budilnic, verižic, prstanov, uhanov in vseh v to stroko spadajočih reči ter da bom vse te reči

od 1. oktobra naprej prodajal po jako znižani ceni.

Ravno tako bom popravil vsakovrstne ure od 1. oktobra najceneje, sicer pa natančno in pod poročtvom, kakor dozdam. Zahvaljevaje se za dozdam mi skazano zaupanje, prosim tudi v prihodnje prav mnogobrojnega poseta

z velespoštovanjem

(152) 3-2

Martin Čagan, urar v Ljutomeru.



LUDVIG SMOLE

trgovec v Sevnici

prodaja Živic-eve škropilnice proti pernospori po fabriški ceni

dalje pravo modro galico, kakor tudi nože, klešče in gumi za cepljenje ameriških trt.

Ravno tam se dobi vsakovrstno kmetijsko orodje, rokodelska in druga železnina po nizki ceni. Lepi nagrobni križi za katere se preskrbe tudi napisi. (66) 8-6

Josip Lorberjeva

livarna železa in kovin in apreturna delavnica

v Žalcu pri Celji

izdeluje in popravlja različne, posebno pa kmetijske stroje, vliiva iz železa in kovin (vsakateri zmesi) vse predmete za žage, mline in druge potrebe; napravlja cele transmisije po najnovejših sistemih itd. itd. Posebno pa priporoča svoje travniške brane, katere do sedaj v praktični rabljivosti in nizki ceni (mala brana stane samo 26 glđ. in velika 32 glđ.), še noben izdelek te vrste ni prekosil. (144) 6-3

JAK HELLER

posredovalna trgovina za hmelj

v Žatecu (Saaz) na Češkem

v lastni hiši št. 233-234. (ustanov. 1860.)

Ob ustopivši hmeljevi dobi se priporočam p. n. gospodom pridelovalcem hmelja v Savinjski dolini za posredno prodajo njihovega hmelja na trgu v Žatecu, in smejo biti zagotovljeni najsolidnejše postrežbe. (117) 20-10



Ob zimskem krmjenji v hlevih!

Stroji za pripravljane krme

Stroji za rezanico

Rezalnice za repo in krompir

Drobeče in mečkalne mline

Stroj za parjenje krme Premakljive štedilne peči s kotlom za živinsko krmo itd.; dalje:

Stroji za robkanje (rušenje) koruze (turšice)

Čistilni mlin za žito (vejevnik)

Trieure sortirni stroji

Stiskalnice (preše) za seno in slamo

na roko, premakljive in nepremakljive izdeluje po najizvrstnejši, priznani najboljši konstrukciji tvrdka

F. MAYFARTH & CO.

ces. in kralj. izklj. privil.

tovarne za poljedeljske stroje, livarna železa in parne fužine

Dunaj, II., Taborstrasse št. 76.

(171) 8-2

— Ceniki brezplačno. — Zastopniki in prekupci se iščejo. —